

Tredje næstformand (Mette Madsen):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til uddannelsesudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

7) Første behandling af:

Forslag til folketingsbeslutning om betalt uddannelse i arbejdstiden.

[Af Marianne Bentsen-Pedersen (SF) m.fl.]

(Beslutningsforslag nr. B 30. Fremsat 19/2 82).

Forslaget sættes til forhandling.

*Forhandling***Undervisningsministeren (Dorte Bennedsen):**

Socialistisk folkeparti har stillet et forslag om betalt uddannelse i arbejdstiden. Jeg er ganske enig med SF at der er behov for en reform på dette område. Uddannelse og viden er nøgleord, hvis lønmodtagerne skal følge med i eller helst være lidt forud for udviklingen på arbejdsmarkedet, og det gælder ikke mindst den teknologiske udvikling. Betalt uddannelsesfrihed vil desuden kunne skabe beskæftigelse både i form af erstatningsarbejdskraft for de uddannelsessøgende og i form af en udvidet lærerstab.

Efter regeringens opfattelse er det imidlertid helt afgørende, at arbejdsmarkedets parter får mulighed for selv at vurdere og tage stilling til en sådan uddannelsesreform, f.eks. i forbindelse med de kommende overenskomstforhandlinger med henblik på fastlæggelse af en overenskomstmæssig ret til betalt frihed til uddannelse efter nærmere givne retningslinier.

Efter regeringens opfattelse bør staten endvidere ikke bidrage til finansieringen af selve uddannelsesfriheden. Hvis staten påviseligt sparer andre udgifter, f.eks. til arbejdsløshedsdagpenge, kan det dog overvejes f.eks. i en overgangsperiode at yde et begrænset bidrag til ordningen.

Men derimod har det offentlige en vigtig rolle på tre områder.

I første omgang vil jeg bidrage med at skaffe et overblik over uddannelsesbehov og uddannelsesstilbud.

I anden omgang, når parterne er nået frem til en aftale, bør staten træde til med den nødvendige følgelovgivning, bl.a. således at det sikres, at alle lønmodtagere bliver omfattet af lovgivningen.

Endelig skal det offentlige have ansvaret for, at der er de nødvendige uddannelsesstilbud til rådighed i takt med lønmodtagernes udnyttelse af ordningen.

Til de enkelte dele i beslutningsforslaget har jeg nogle bemærkninger. Regeringen er enig i princippet om, at alle beskæftigede og arbejdsløse skal have mulighed for at få betalt uddannelse, og i, at det er arbejdsgiverne, der må betale for det. Det offentlige skal selvfølgelig bidrage som arbejdsgiver, men derimod principielt ikke påtage sig herudover at betale løn eller godtgørelse under uddannelsen; det er og må være et overenskomstspørgsmål.

Princippet om løbende optjening af ret til uddannelsesfrihed forekommer interessant og sikkert også praktisabelt. Dog synes 120 timer årligt, som er anført i bemærkningerne, at ligge på et plan, der vel knap er realistisk, i hvert fald ikke i de første par år. Det samme gør sig gældende også for antallet af beskæftigede, der løbende skal være i uddannelse.

Regeringen finder derimod, at netop undervisning er et område, hvor vi her i landet har lagt vægt på, at det offentlige har et varieret og relevant udbud af undervisningsmuligheder, og finder, at det offentlige bør udvide sine uddannelsesstilbud, efterhånden som lønmodtagerne begynder at udnytte ordningen. Der findes selvfølgelig områder såvel inden for den offentlige sektor som inden for den private, hvor der i dag foregår undervisning, som det ville være naturligt at lade køre videre som hidtil også i økonomisk henseende.

En aldersgrænse på 25 år lyder fornuftig, men jeg mener, at denne aldersgrænse skal omfatte alle, der uddanner sig i arbejdstiden, uanset om der er tale om almene eller erhvervsfaglige uddannelser. Uanset det rigtige i at tilgodese de skolemæssigt dårligt uddannede må vi nok erkende, at det foreliggende forslag om at give alle beskæftigede mulighed for gennem supplerende skolegang at erhverve 12 års skoleuddannelse ligger betydeligt ud over, hvad der er realistisk på nuværende tidspunkt. Almene og erhvervsfaglig-